

Δεν γνωρίσαμε τον εαυτό μας

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Δεν γνωρίσαμε τον εαυτό μας. Αν τον γνωρίσουμε, η ψυχή μας θα χαίρεται και θα ζητά ταπεινά το έλεος του Θεού. Η γνώση του εαυτού μας γεννά την ταπείνωση. Γιατί, όσο περισσότερο γνωρίζει ο άνθρωπος τον εαυτό του, τόσο περισσότερο ανοίγουν τα μάτια της ψυχής του και βλέπει καθαρότερα την μεγάλη του αδυναμία. Γνωρίζει την αθλιότητά του και την αχαριστία του, καθώς και την μεγάλη αρχοντιά και την ευσπλαχνία του Θεού, οπότε συντρίβεται εσωτερικά, ταπεινώνεται πολύ και αγαπάει τον Θεό πολύ.

Όταν σε ταπεινώνει ο άλλος και το δέχεσαι, τότε έχεις πραγματική ταπείνωση, γιατί πραγματική ταπείνωση είναι η ταπείνωση στην πράξη, όχι στα λόγια. Μια φορά ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός ρώτησε τους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί γύρω του: «Ποιος από σας δεν έχει υπερηφάνεια;». «Εγώ», είπε κάποιος. «Έλα εδώ εσύ που δεν έχεις υπερηφάνεια, του λέει. Κόψε το μισό μουστάκι και πήγαινε στη πλατεία». «Α, αυτό δεν μπορώ να το κάνω», του απαντά. «Ε, τότε δεν έχεις ταπείνωση», του λέει. Ήθελε να πει ο Άγιος ότι χρειάζεται έμπρακτη ταπείνωση.

Όταν ο άνθρωπος βλέπει τον εαυτό του κάτω από όλους, κάτω, κάτω ..., από εκεί

βγαίνει επάνω στον Ουρανό. Αλλά εμείς τι κάνουμε; Συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους άλλους και βγάζουμε συμπεράσματα ότι είμαστε ανώτεροι από εκείνους. «Και από εκείνον είμαι καλύτερος, λέμε, και από τον άλλο ... Δεν είμαι σαν κι αυτόν ...». Από τη στιγμή όμως που έχουμε τον λογισμό ότι ο άλλος είναι κατώτερος από εμάς, δεν μπορούμε να βοηθηθούμε.

Ο άνθρωπος ένα μόνο μπορεί να ξέρει: ότι δεν έχει καλή πνευματική κατάσταση. Ακόμη και να έχει, δεν την βλέπει, επειδή και τότε μόνο την αμαρτωλότητά του βλέπει. Γιατί όποιος αγωνίζεται για την πρόοδο την πνευματική, ποτέ δεν βλέπει την πρόοδό του μόνο τις πτώσεις του βλέπει. Οι ταπεινοί και αφανείς ήρωες του Χριστού είναι οι εξυπνότεροι του κόσμου, διότι κατορθώνουν να φυλάσσουν τον πνευματικό τους θησαυρό στο θησαυροφυλάκιο του Θεού. Γι' αυτό μεγάλη χαρά να νιώθουμε όταν ζούμε στην αφάνεια, γιατί τότε θα δούμε πρόσωπο Θεού στην άλλη ζωή και θα νιώθουμε και απ' αυτήν τη ζωή την παρουσία Του δίπλα μας.

Όταν υπάρχει ταπείνωση ο διάβολος δεν μπορεί να ρίξει την ψυχή. Ο ταπεινός δεν πέφτει, γιατί βαδίζει χαμηλά. Ο Γερο- Αββακούμ, όταν ασκήτευε στην έρημο της Βίγλας, τι είχε πάθει! Μια μέρα που έκανε προσευχή με το κομποσκοίνι επάνω σ' ένα βράχο του παρουσιάζεται ξαφνικά ο διάβολος ως «άγγελος φωτός». «Αββακούμ, του λέει, με έστειλε ο Θεός να σε πάρω στον Παράδεισο γιατί έγινες πια άγγελος έλα να πετάξουμε». «Μα εσύ έχεις φτερά, του λέει ο Γέροντας Αββακούμ, εγώ πώς θα πετάξω;». Και ο δήθεν άγγελος του λέει: «Κι εσύ έχεις φτερά, αλλά δεν τα βλέπεις». Τότε ο Γερο-Αββακούμ έκανε το σταυρό του και είπε: «Παναγιά μου, τι είμαι εγώ για να πετάξω;». Αμέσως ο δήθεν άγγελος έγινε ένα μαύρο παράξενο κατσίκι με φτερά σαν της νυχτερίδας και εξαφανίστηκε.

Βλέπετε πως με την ταπείνωση μπορούμε να καταλάβουμε τις παγίδες του διαβόλου;

γέροντος Παϊσίου του αγιορείτου

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr